

CSEND

ifj. Bartha Sándor

A sötét, a mélység eloltja lámpását
s bevonja, öleli fekete vén társát,
a Földet.
Ülök fent az ormon s mellémtelepedik
a csend, amely csak amúgy sötétlik
az éjben.
Madárdalolás, erdősusogás,
lélekmelegítő patakcsobogás
már nincsen.
Nincs pásztorsíp magasztos zenéje,
nincs kolompok érces csengetése.
Minden,
minden elhal, lassan visszavonul,
s lelkemre magányos, sötét bánat szorul,
félek.
Félek a másnap sötétlő titkától,
félek a jövő bizonytalanságától,
félek...
Félek a naptól, a virágos réttől,
irtózom az üde levegőtől,
égtől,
kéktől, zöldtől, avartól,
s a friss, reggeli harmattól.
Miért?
Miért e sok kétely,
irtózat, s bűnös mótely?
Mi ez?
Hol van a mindenségnek Atyja,
aki most engem megnyugtatna,
kérdem.
És ekkor az égen, mely sűrű és sötét
megjelenik egy sebhelyes, fényes kéz
és ír.
Írja az ígét, az igazat, a valót
és szólít, hogy imádjam a mindenhatót.
És hív:
ember, kit nyom a bűnnek terhe,
ki a világi fáradtsággal telve
élsz,
állj meg bűnnel telt utadon.
Jöjj hozzám, nálam van nyugalom.
Félsz?
Ne félj! Én mindig elkísérlek,
csöndes nyugalmammal átölellek téged
csak jöjj!
Jöjj hozzám, gyermekem,
bűneidet én mind elveszem.
Kiáltsd:
Ó, Uram, Teremtőm, Istenem,
a Te kezébe teszem életem,
hogyan megváltsd.

Az ormon most még sűrűbb a csend.
Csend van kint és csend van már bent
a lélekben,
az életben,
a tájban,
a sűrű, fekete éjszakában.